

Consoláta kedvesnővér, aki a rend fölözlatása óta élt velünk. Csak Áronka csodálkozott, nem értette, *mi ez? miért?* Aztán megint, évtizedekkel később Fehérvárott, nyolcvankilenc októberében, a rádióközvetítésére összegyűlt barátok körében, kezünkben pezsgőspohárral, *a KÖZTÁRSASÁG* kikiáltásakor.

Imádkozni a Fő utcán tanultam meg. Persze, gyerekként imádkoztunk otthon, az óvodában, eleinte, még az államosítás előtt, az iskolában is. Nem hangosan, de magamban azért ellenkezve, készülve az unalomra, ültem be Cirilla nővér kedvéért egy-egy délután a zárda kápolnájába. A monoton zsolozsma valahogy mégis, mindig megragadott, mint később is néha, a vatikáni adót hallgatva. Kamasz éveimben vasárnaponként zsebemben a Weöres Sándor fordításában megjelent *Lao-ce* kötettel jártam templomba. Néha blicceltem is, nem éreztem az egésznek a *szokásnál* nagyobb fontosságát, bár *istentagadó* azért nem lettem. A zárkában olvastam, válogatás nélkül bármely könyvet, amelyet az örök éppen beadtak, vagy beszélgettem, vigasztaltam néha teljesen összeroppanó társamat. És egyszer csak észrevettem magam, hogy imádkozom. Nem akkor kezdtem, már egy ideje csendben, szavak nélkül szóltam *Hozzá*. Nem panaszkodtam, nem is kértem. Intenzíven éreztem jelenlétének megnyugtató békéjét. A falakon kívül ez sokkal nehezebb volt: a mindennapokban nemigen volt hely, alig maradt idő a zavartalanul meghitt, bizalmas együttlétre. Utoljára csak mostanában, néhány évvel ezelőtt, a sokágyas kórházi betegszobában, tökéletes testi kifosztottságomban éltem át ennek a közelségnek a melegét.

HALMAI TAMÁS

Gregorián

*Liliom lépdél hajnalok
lebegve álló lépcsein,
egekbe szálló angyalok
gyönyörködnek a léptein
keresztülsütő kegyben,
megfürdik kegyelemben
törékeny teste a tünékeny
árnyak között a nap tüzében;*

*jelekre váró szárnyasok
ujjonganak a súlytalan
világ egéből származott
virágon mind, minduntalan
elámulva a bársony*

szirmokat öltő társon,
a szép anyagban épen őrzött
anyagtalanon, édes őrzők;

liliom lépdél hajnalok
fölött, mert hírt kell hoznia,
az álom itt hamvas barokk,
az ének itt homília,
a kórust puha mámor
öleli, zuhanásból
emeli föl, karmazsin zsoltár,
toronyba menekített oltár;

ujjonganak a kedvesek,
világosságtól boldogok,
arany betűt, költészetet
találnak föl kolostorok
olvasni áldást, tinta
irgalmas csendjét, mintha
kertek kincses gyümölcse érne,
válasz bűnre és bölcsességre;

liliom lépdél, angyalok
lépdelnek immár általa,
szívükben tudhatatlan ok,
mennyei láz alázata,
szentek szerelme, forró
szóval szeretve szóló,
elérni minden egyes fényhez,
mielőtt mindörökre dél lesz.

Édes beszéd órái

Mézes nyelveken megszólítani
a madár árnyát, meggyógyítani
a beteg tengert, szentek énekét
hallgatni, hangot a kapukon át,

térdeplő fák közt az édes beszéd
óráiban rózsát és koronát,
tükröt, keresztet, könyvet, hegedűt
fogni a kézbe, és engedni el,

*hamis szónok a büntelen betűt,
átkelni pusztán, pusztuláson,
a leleményes elmúláson
az el nem múló emlékeivel,
megállni, mint a fény az arcokon,
mint a szelídek, állni a napon,
az összekulcsolt gótikát,
kezek imáját nézni hosszan,
tudó derűt ártatlan hitben,
körbefulcsolni glóriás
gonddal, szerelmes oltalomban
mindent, ami elhívna innen.*

Angyali üdvözlét

*Az angyal kezében virág,
azzal köszönti Máriát,
a szűz kezében könnyű fények,
azzal fogadja a vendéget,
fölöttük ég, alattuk semmi,
a hírt az angyal bejelenti,
hogy vegye híru a világ,
Mária kezében virág,
az angyaléban könnyű fények,
híru viszi erdőnek, rétnek,
ragyogjon fény fűből és fából,
boldog, ezt kapta Máriától.*